

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2019
IV. negyedév

— IV. negyedév —

2019. október 5.

1. MILYEN AZ ISTEN?

A tanulmányaim során, egyszer egy csoport egyetemistával elmentem meghallgatni egy népszerű igehirdetőt, akinek az előadása a kénzőre és a pokol nyögéseire emlékeztetett. Végül döntésre szólította fel az embereket, akik kivonultak a szószékhez, és kegyelmet kértek a haragos Istentől. Este, útközben hazafelé, villám csapott le az autónk mellett. Emlékszem, mindannyian csendben ültünk és azon gondolkodtunk, vajon nem haragszik-e Isten, amiért elmentünk erre a találkozóra. Így viselkedne Isten?

Az emberek gyakran kijelentik: „Szeretem Jézust, de nem szeretem az Atya Istent, mert Jézus ugyan kegyelmes, az Atya ellenben nagyon haragvó.”

Ez lenne Isten igazi képe? A szentimentális kereszténység úgy mutatja be Őt, mint aki szeretettel, gyengédséggel, világossággal teljes, és végül mindenkit beenged a mennybe. A másik végletet azok képviselik, akik úgy mutatják be Istent, mint szigorú, kérlelhetetlen személyt, aki alig várja, hogy megsemmisítse a teremtményeit.

Isten jellemének az effajta téves értelmezése már sokakat eltávolított a hittől és az egyházi közösségtől. Pál apostol azt mondja, hogy az emberek kezdettől fogva tévesen értelmezték és magyarázták Isten jellemét. Az emberiségnek valamikor volt istenismerete, de nem Istenként dicsőítette Őt. Ennek következményeként „az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatatag szívük megsötétedett, (...) az örökévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmsával.” Ha nem értjük Isten igazi jellemét, akkor téves Istent tisztelünk.

És hol ismerhetjük meg Isten igazi jellemét? János evangéliumában, a 14. fejezetben, Jézus ezt mondta a tanítványoknak: „aki engem látott, látta az Atyát”.

Filep így reagált: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát.”

Jézus ezt a választ adta: „Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát. Mi módon mondd azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat”.

Mi volt Jézus küldetése? Miért jött a Földre? Jézus azért jött a világunkba, amelynek teljesen téves véleménye volt az Istenről, hogy bemutassa az Atyát olyannak, amilyen volt, amilyen most, és amilyen mindig is lesz. És Jézus révén mit tudhatunk meg Istenről, az Ő Atyjáról?

Egy alkalommal Jézus és a tanítványai egy vak ember mellett haladtak el. A tanítványok megkérdezték Jézust: „Mester, ki vétkezett, ez-e vagy ennek szülei, hogy vakon született?” (Ján 9,2) Kérdésük az Isten és a gonosz általános megértésén alapult. Krisztus idejében az emberek úgy vélték, hogy a betegség és a halál Isten büntetése valami gonoszért, amelyet maga az ember vagy a szülei követtek el. A szenvedésen kívül egy ilyen ember további terhet hordozott, mert mindenki nagy bűnösnek tartotta. Jézus feltárta tanítványainak a tévedést, amikor elmagyarázta nekik, hogy a Sátán a betegségek és a szenvedések okozója. A sátán egyik trükkös csapdája azonban az, hogy a saját jellemtulajdonságait úgy mutassa be, mint az Isten jellemtulajdonságait. Ennek következményeként, az évszázadok során az emberek milliói vádolták Istent a szenvedés, a betegség és a halál miatt.

Végül, a kereszthalálával Jézus tökéletesen bemutatta Isten jellemét. Mi az, ami ott történt?

Azzal mindnyájan tisztában vagyunk, hogy Isten elég hatalmas ahhoz, hogy minden ma élő bűnöst megsemmisíthessen. Tehát megteheti. De nem teszi. Ez azt jelenti, hogy nincsenek bűnösök? Nem, mert az Ige azt mondja, hogy mindnyájan vétkeztünk, és a magunk módján mindnyájan áthágtuk Isten igaz és jó Törvényét. Miért nem égetett még meg bennünket tűzzel?

Képzeljük el a következő jelenetet: Egy alkalommal, sok évszázaddal ezelőtt, Jézus az Atyával beszélgetett. Ezt a beszélgetést az angyalok

is hallgatták. Nyugalanság volt érezhető. Az univerzum azon töprengt, vajon mit fog tenni Isten a gonosz bűn felszámolása érdekében?

Egy idő után Jézus visszatért az Atyával folytatott jelentős találkozásból és bejelentette, hogy meg fog halni a bűnös ember helyett. Tehát Isten mindent megtett. A Fiát adta. Ennél többet nem tudott adni. Isten Törvénye, az egész világegyetem Törvénye igazságos büntetést követelt a bűnelkövetők ellen, de Isten szeretete nem tudta elviselni azt a gondolatot, hogy ugyanazt az embert elveszíti, még akkor is, ha bűnös. Ezért maga Isten, Jézus Krisztus személyében, halálra adta magát, hogy elég legyen mind az igazságosságnak, mind a szeretetnek. A büntetést megfizetik, és az emberiséget életben hagyják. Tehát Jézus tökéletesen kinyilatkoztatta az egyetlen Isten jellemét. Minden más elképzelés az Istenről: téves. Az Atya és a Fiú egy célért munkálkodik. Ha szeretjük Jézust, akkor szeretjük az Atyát is, és ha nem szeretjük az Atyát, mert félünk tőle, akkor Jézust sem szeretjük. Ők egységesek annak érdekében, hogy kiszabadítsanak minket a bűn fertőjéből, amelyben vagyunk. Az egyetlen módja annak, hogy megbizonyosodjunk Isten szeretetéről, az, hogy minden nap tanulmányozzuk az Ő jellemét, ahogy azt Jézus kinyilatkoztatta.

Morris Venden

2019. október 12.

2. A LEGYŐZÖTT ELLENSÉG

„A halál nem valóságos”, igyekezett meggyőzni minket az előadó, mintha észre sem vette volna a koporsót, amely mellett álltunk. „A halál csupán a menny kapuja. Nekünk nem kellene sírnunk, mert a drága halottunk éppen most lépi át a menny kapuját. Ez egy boldog pillanat.”

„Kit ért a 'nekünk' szó alatt?” - kérdeztem zokogás közben, alig hallhatóan. Hallottam az unokaöcsém sírását, és a két kisleányra néztem, akik a nadrágja szarát szorongatták, nem értve, miért volt tele a terem síró rokonokkal, és miért nem mozgott többé a nagymamájuk. „A nagymama most már a mennysorszámban van - hallottam a nővéremet -, itt az ideje, hogy letöröljük a könnyeinket, hogy büszke lehessen ránk.”

Az unokaöcsém még jobban sírt. Nem voltam benne biztos, hogy úgy gondolja, hogy ez egy „örömteli pillanat”. Nekem sem volt az. Nem

hiszem, hogy jelenleg ebben a teremben van valaki, aki nem akarná érezni a nagy meleg ölelését és még több bölcsességet hallani tőle. Istennek valóban nagyobb szüksége volt rá, mint nekünk?

Nem, nem tudtam elfogadni, hogy a halál kapu. A halál az élet vége. A halál ellenség, és a fájdalmas valóság.

„De ez nem lehet”, tiltakozik a fájó szívünk. „Szeretteink túl drágák ahhoz, hogy meghaljanak. Minden mást elfogadok, de a halált, azt nem.” És ezért megpróbáljuk azt eltakargatni azzal, hogy az elhunyt halottunk valójában valahol másutt él. De a Biblia nem így beszél a halálról. Egyik helyen ezt olvassuk az Igében: „Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak (...) mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy” (Préd. 9,7., 12.). „De ezt az Ó Testamentumban írja”, mondják sokan. „Ez még azelőtt volt, hogy Jézus a kereszten győzelmet aratott a halál felett, vagy nem? A keresztet követően nem megyünk egyenesen a mennybe, amikor meghalunk?”

Az igaz, hogy Jézus legyőzte a halált. De a győzelem nem a halálában, hanem a feltámadásában nyilvánult meg. Harmadnapon Isten életre hívta a Fiát. És abban a pillanatban, amikor felkelt a sírból, legyőzetett a halál. Isten megígérte, hogy hasonlóképpen bennünket is életre kelt!

De a mi időnk még nem jött el. Isten hosszabb láncra engedte az önmegsemmisítés felé haladó sátánt; adott neki még egy kis időt, hogy mindenki előtt világossá váljon, mennyire rosszak a sátán gonosz útjai. Időközben ez a „halott – valójában nem halott” ötlet egyike annak a sok kísérletnek, amely elválasztja az embereket a Jézus által megígért feltámadás igazságától.

Még ma is visszhangzik a hazugság, amelyet hajdan a sátán mondott, kígyó formájában az összüleinknek, az Éden-kertben: „Bizony nem haltok meg (...) hanem (...) olyanok lesztek, mint az Isten!” (1Móz 3,4-5)

Gondolkodjunk el ezen. Ha a halálunk után egyenesen a mennybe megyünk, akkor mégis, miért várjuk, hogy Jézus ismét eljőjön és magával vigyen bennünket? Miért várjuk az Ó eljövetelét, hogy ha már a halálunk alkalmával elnyerjük jutalmunkat? Amennyiben a halál megnyitja Isten országának a kapuját, akkor miért nem robbantottuk már fel a világunkat, és nem mentünk fel a mennybe?

Azért mert nem ez az igazi út.

Isten úgy tervezte a dolgokat, hogy mindenki számára jó legyen. Engem vigasztal a gondolat, hogy a szereteteim a sírjaikban alusznak, s nem nyugtalankodom az eltelt évek miatt, amióta utoljára láttuk őket. Ők nem láthatták a könnyeimet, amikor szomorú voltam. Biztos helyen vannak, ahol a sátán többé nem kísérheti őket, és várják a napot, amikor Jézus valóban meghív minket a mennybe.

Igen, a szereteteink elvesztése fájdalmas. De amikor elveszítünk valakit, akit szeretünk, egy kicsit jobban megérthetjük, mennyit áldozott Isten értünk azáltal, hogy megengedte, hogy a Fia valaki más bűnei miatt haljon meg, nem pedig a saját bűnei miatt. De csak így adhatott nekünk életet. És amint mondtuk, miután győzelmet aratott, Jézus egy időre eltávozott, mert pár dolgot még elő kell készítenie.

Röviddel azelőtt, hogy elhagyta őket, Jézus azt mondta a tanítványainak: „Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” Visszagondolva a távozásakor elhangzott szavaira, a tanítványok letörölték a könnyeiket, és beszélni kezdtek a világnak, erről a csodálatos ígéretről. Ez az ígélet ma ránk is vonatkozik.

Az anyám sírjától visszatérőben, mélységesen felsóhajtottam és imádkoztam Istenhez, hogy ha életben lennék a feltámadás dicsőséges napján, tegye lehetővé a számomra, hogy a sírok mellett legyek, amikor kinyílnak, hogy egyetlen percet se veszítsek el az örökkévalóságból a szereteteimmel. Milyen csodálatos ígéretekét kínál nekünk Isten! Bár csak mindenki tudná.

Joy Swift

2019. október 19.

3. A LEGJOBB TANÍTÓ

Amikor a lányom még kicsi volt, egyszer beszaladt a házba, és azt mondta a feleségemnek: „Anyá, ettem azokból a bogycsóból, amelyekről azt mondtad, hogy mérgezőek, és még nem vagyok halott.” Úgy tűnik, hogy mindannyian személyes tapasztalataink alapján törekszünk meghatározni, hogy mi az igazság, de a tapasztalat önmagában nagyon

rossz tanító. Még ha nem is veszélyes, ám az érzékeink annyira kábultak lehetnek, hogy nem értjük meg, amit átélünk.

Milyen butaság volna azt mondani, hogy csak az a személy, aki embert ölt, vagy rabokat tartott tudja igazán, hogy ezek milyen szörnyű bűncselekmények. Amikor a zsidók elleni bűncselekmények miatt bíróság elé állították, a tárgyalás során Adolf Eichmann csak csendesen ült. Egyetlen tanú tanúvallomása se volt a számára olyan fájdalmas, ami miatt bűnbánatot érzett volna, vagy legalábbis a büntudat jelét mutatta volna. Azzal a mentséggel nyugtatta magát, hogy a hadseregének tisztjeként nem volt szabad engedetlenséget tanúsítania a feletteseivel szemben. Eichmann ezt az elkövetett, szörnyű gonosztettet triviálisnak és teljesen jelentéktelennek tekintette. Hannah Arendt valós megállapítása ez: „A gonosz ismerete szörnyen tompítja az emberi érzékenységet.”

Honnan tudhatjuk, hogy mihez kell ragaszkodnunk, és mihez nem szabad? Honnan tudhatjuk, hogy milyen tapasztalatok tanítanak bennünket anélkül, hogy becsapnánk minket? Nos, csak a tapasztalat alapján. A tapasztalat a legjobb tanító. De íme, a magyarázat második része: Ennek nem mindig személyes tapasztalatnak kell lennie! Ha mindent személyes és közvetlen tapasztalatok révén akarnánk megtanulni, az egész életünk nem lenne rá elég, és túl gyakran veszélynek lennénk kitéve.

De sok dolgot megtapasztalhatunk anélkül, hogy találkoznánk velük - természetesen szellemileg, nem pedig fizikailag. Hogyan? Mások tapasztalatainak tanulmányozásával. Az irodalom, a történelem, a filozófia és a vallás révén megtanulhatjuk, mi a helyes és mit kell elkerülni.

Tegyük fel például, hogy meg akarjátok tudni, mit jelent amerikai négernek lenni. Ezért tanulmányoznotok kell az amerikai-néger történelmet, irodalmat és művészetet. Ha így tesztek, akkor részben megtapasztalhatjátok, hogy milyen amerikai négernek lenni.

Fontos, hogy sok irodalmi mű történelmi jellegű. A nagy írók mindig is megértették a történelem fontosságát önmaguk emberi megértésében. A történelem nélkül nem lennénk képesek megérteni a jelent. A történelem nem csak a dátumok, adatok és személyiségek tanulmányozására irányul, hanem még összegyűjti a múlt hatalmas emberi tapasztalatait, hogy megértsük, miért gondolkodunk és élünk úgy, ahogy gondolkodunk és élünk.

A filozófia is hasznos, mert rajta keresztül vizsgáljuk, hogyan alakult az emberiség gondolkodásmódja. Habár ezek a tudományágak hasznosak, nekünk mégis legfőképpen a Bibliából kell tanulnunk.

Miért a Bibliából? Mert ez egy valóban különleges könyv. Történelmi, irodalmi, filozófiai, költészeti és pszichológiai remekmű. Hogy kijelentse magát nekünk, Isten az összes tudományágot felhasználta. Az Istennel szerzett emberi tapasztalatok egyetlen más írott formája sem olyan harmonikus és benyomáskeltő.

A Bibliából tanulni azt jelenti tapasztalatból tanulni – sok emberi nemzedék tapasztalatából – ami valóban jó és igaz. Ha a Bibliában csak az látjuk, hogy mit szabad és mit nem, azt jelenti: elveszíteni az erőt, amelyet ajándékként készített nekünk. Ehelyett azokról a férfiakról és nőkről szól, akik engedetlenség miatt elvesztették méltóságukat és szabadságukat, azokról az emberekről, akik büntudatot, megtérést és megbocsátást tapasztaltak. Ahogy az apostol is írta benne: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett.”

Isten azért adta nekünk a Bibliát, hogy megtudhassuk az igazságokat, amelyeket Ádám, Dávid és Jónás is megtanultak, anélkül, hogy elkövetnének az általuk elkövetett hibákat. Valóban minden bátor és erős fiatalembernek a nehezebb utat választva, saját tapasztalatából kell-e megtanulnia a leckét, amelyet Sámson megtanult? Megtanulhatjuk-e a tandíj önfizetése nélkül, hogy az önzés, a hitetlenség és az elvakultság még a legerősebb férfiakat és nőket is elrontja? Az emberek néha kíváncsiak, hogy a Biblia miért tartalmaz ilyen történeteket? Éppen azért, hogy a benne említett emberek tapasztalatai alapján mi is megtapasztaljuk a bűn értelmetlenségét. Amint maga a Biblia mondja az írásokról: „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3,16-17)

Próbáljuk meg olvasni a Bibliát ebből az oktató szempontból. Akkor majd látni fogjuk, hogyan segít nekünk Saul féltékenysége a fiatal Dávid iránt abban, hogy megtapasztaljuk az erősek korrupcióját, akik jobban szeretik a pozíciójukat, mint a becsületüket. Látni fogjuk, hogy Dávid siránkozása a halott fia, Absolon felett arra figyelmeztet bennünket, hogy a szülők nem hagyhatják figyelmen kívül a gyermekeik jogellenes viselkedését anélkül, hogy ne lennének következményei a gyermekeiket ille-

tőleg. Látni fogjuk, hogy az élvezetek szeretete ma is magával ragadja az embereket éppen úgy, ahogy a tékozló fiút magával ragadta.

De leginkább mégis Jézus tapasztalatából tanulhatunk. Neki köszönhetően nem kell meghalnunk a bűnösök halálával, hogy megtapasztalhassuk a bűn természetét. Gondolatban Vele szenvedhetünk. Szemlélve a kereszten függő Mesterünket, megismerhetjük, milyen szörnyű az Istentől való elválasztottság.

A tapasztalat lehet a legjobb tanítónk, méghozzá az emberiség tapasztalata; a hajdanában és a napjainkban élő emberek tapasztalata - körültekintő értékelésünk által. A Biblia a kollektív emberi tapasztalatok legjobb feljegyzése. Ellenkező esetben a végén akkor talán mi is azt mondanánk: „Istenem, éppen ettem azokból a boggyókból, amelyekről azt mondtad, hogy mérgezőek, és lám, nem haltam meg... még nem”.

James Londis

2019. október 26.

4. A REMÉNYSÉG

Egy hét éves fiú rákbetegségben haldoklott, amely szinte az egész agyára átterjedt. Gyenge volt, lassú és már kezdett kómába esni. Van valami, ami meggyógyíthatná?

A városközpontban, a nagy tömeg közepette valaki elvesztette a pénztárcáját. Vajon lesz-e olyan becsületes megtaláló, aki azt visszaadja a gazdájának?

A válasz mindkét kérdésre csak egyetlen tényezőtől függ - az egyetlen fontos dologtól, amely segíthet leküzdeni az ellenünk felmerült problémákat. És mi az? Jobban megértjük ezt a jelenséget, ha először ezzel a beteg fiúval foglalkozunk.

A rákos daganat kiterjedt e hét éves fiú agyának 90%-ra. Nyilvánvaló volt, hogy haldoklik. A fiú apja vonakodva egyetértett az orvosokkal abban, hogy ha a fia abbahagyja a lélegzést, akkor nem szabad megkezdeni az újraélesztési folyamatot. Négy nappal később azonban a betegnek szokatlan látogatója volt - hőse, a kedvenc csapata kedvenc baseball játékosa. Amint meghallotta a hangját, a fiú visszatért a kómából és néhány percig beszélgetett a hősével a baseballról. Aztán ez a híres játékos

a fiú ágya fölé hajolt és ígéretet tett. „Holnap”, mondta, „csak neked, átütök egy labdát a kerítésen”. A fiú szeme felcsillant.

Másnap, a mérkőzés alatt, amint alkalma volt, ez a sportoló olyan keményen megütötte a labdát, hogy az átrepült a pálya bal oldala mögötti kerítésen.

Öt hónappal később a fiú orvosai zavarban voltak. A rákos daganatnak, amely már szinte az egész agyát megtámadta, a nyomát se találták. A fiú teljesen felépült. Ráadásul ő és a családja már nagyban terveznek egy Disneyland-i utazást. (Igazi történet)

Mitől változott meg e gyerek egészségi állapota? A reménységtől. A hőse valamit megígért neki; a hőse teljesítette az ígéretét. Ezt téve megnyitotta a gyermek előtt a reménység ajtaját.

De ez a rendszer az ellenkező irányba is működik. 1968-ban a Columbia University pszichológusainak csoportja szándékosan elveszítette pénztárcáját az utcán. Meg akarták ugyanis látni, hogy az emberek visszaadják-e őket a tulajdonosoknak. Szerintetek mennyi elfoglalt New York-i volt hajlandó megnézni a személyazonosító igazolványt és visszaadni a pénztárcát? Meglepő módon a pénztárcák 45%-át néhány napon belül visszaadták a gazdájuknak. Ugyanezt a kísérletet többször is megismételték.

Azután valami szokatlan dolog történt. A június 5.-én elvesztett pénztárcákból egyet se adtak vissza az emberek. Ekkor történt ugyanis a Roberta F. Kennedy elleni merénylet. A tragikus támadásról szóló rossz hír nyilvánvalóan elnyomta a jó cselekedetekre irányuló impulzusokat.

Ezért olyan fontos a jó hír. Ettől pozitívak és reményteljesek leszünk, készek a jó cselekedetekre. A reménység pedig hatással van a viselkedésünkre. Láttuk, hogyan változtathatja meg valaki életét. A remény jelentheti a siker és a kudarc közötti különbséget. A reménység olyan jelenség, amelyre mindnyájunknak szükségünk van az életben. De hol találunk reményt? Ez semmiképpen sem természetes jelenség a világunkban. És ami még ennél is fontosabb, hogyan lehet a reményt megtartani?

Szerintem legjobb lenne, ha személyes szoros kapcsolatunk lenne a reménnyel, ha lenne személyes kapcsolatunk a reménység forrásával, amennyiben meg akarjuk őrizni ezt az alapvető tulajdonságot. És azt

hiszem, megtalálhatjuk azt a forrást egy ismert személynél, aki mindig több reményt adott, mint bárki más.

Elgondolkodtatok-e már azon, hogy Jézus Krisztus reménytelen esetekben szakértő volt a remény létrehozásában? Úgy tűnik, hogy Jézus, magára vállalva a legrosszabb eseteket, az elutasítottaknak való szolgálásra szakosodott. A társadalom peremén élő emberek reményt találtak a názáreti Tanítónál. Zákeus vámszedő, Simon zélóta, a nyilvánosan megalázott házasságtörő, a samaritánusok, a zsidók, a rómaiak, a leprások, a tolvajok és a prostituáltak - mindannyian rájöttek, hogy személyes tragédiáik ennek az embernek, Jézusnak a jelenlétében megváltozhatnak. Egyszerre reménység költözött a szívükbe.

Gondoljunk a bűnös Máriára, akiből hét ördögöt űzött ki, és akinek hétszer is megbocsátott és segített talpra állni. Jézus soha nem mond le az emberekről. Ő mindig reményt nyújt. Miért? Mert Ő nem csupán ígéretet; Ő segít! Reménytelen esetekben gyógyulást, megbocsátást és lelki erőt hoz.

A Biblia a Zsidókhoz írt levél 6. fejezetében Isten ígéreteinek megbízhatóságáról beszél a hívőknek, és hogy biztosak lehetünk a barátságunkban, Jézus Krisztusnak köszönhetően. Itt találjuk a meghívást, hogy ragadjuk meg a Tőle kapott reménységet, amely szilárd és megbízható lelki horgonyunk.

A Jézustól kapott reménység a lélek horgonya. Ez szilárd megbízhatósággal tart bennünket. És csak Ő adhat reményt nekünk a kilátástalan élethelyzetekben. Valójában Ő a mi reménységünk. Ahogy Pál apostol is mondja az egyik levelében: „Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Tit 2,13). Ez a Jézus Krisztus, aki meghalt értünk, ismét eljön a világunkra. Ez az a boldog reménység.

Naponta bizonytalanságokkal találjuk szemben magunkat. Egy dolog azonban bizonyos: egyenesen azon nap felé tartunk, amikor Jézus Krisztus megjelenik dicsőségben. Igen, az életünkbe jöhetnek tragédiák, de még akkor is biztosak lehetünk valamiben: Jézus eljön, hogy minden könnyet eltöröljön, és minden sebet bekötözzön. Már ma megvan ez a reménységünk - a remény, amely nagy különbséget és változást hoz az életünkbe.

George Vandeman és Steve Mosley

5. MENNYEI KOVÁSZ

Jézus hallgatói között, a Genezáreti-tónál, minden társadalmi rétegből voltak jelen emberek. Voltak szegények és tudatlanok, erkölcsileg leépültek, akiknek arca a bűnös életmód nyomait viselte, és ott voltak még az iskolázott farizeusok és az úgynevezett írástudók és írnokok. A társadalom utóbbi udvarias tagjai közül sokan megvetették Krisztus munkáját éppen azért, mert elsősorban az alsóbb osztályok emberei felé fordult. Az elitrétegből valók közül sokan feltették a kérdést: „Vajon Isten országa a semmilyen tekintélyt nem élvező, műveletlen, bárdolatlan és erkölcsileg romlott személyekből fog állni, mint amilyen a Jézus körül tolongó csöcselék?”

Ismerve gondolataikat, Jézus egy példázattal válaszolt: „Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, amelyet vévén az asszony, három mérce lisztbe elegyített, mígnem az egész megkelt” (Mát 13,33). Ez bölcs válasz volt, mert a kovászról szóló példázattal Jézus meg akarta mutatni Isten országának a belső erejét - az evangélium átalakító és magával ragadó erejét, amely képes az egyének és a társadalom egészének átalakítására, és hogy az embereket újjáformálja, Isten képmására.

A liszt szitálása, a kovászolás és a dagasztás Keleten mindig is az asszonyok dolga volt. Miután a tészta megkelt, a gazdasszony kenyeret formált belőle és betette sütni a kemencébe. Az így elkészített kenyerek általában néhány napra valók voltak. Az élesztő tulajdonságát általában mindenki ismeri. Az háziasszony vesz egy kis kovászt, amelyet elkever a meghatározott mennyiségű liszttel, majd bedagasztja a kenyeret. Az élesztő erjedni kezd, s emiatt a kenyér savanykás ízt kap.

És habár az ótestamentumi időkben a kovász a bűnt jelképezte, sőt még Pál apostol is megemlíti a „rosszaságnak és gonoszságnak kovászat” (1Kor 5,8), ám Krisztus példázatában a kovász nem a bűnt jelképezi, hanem Isten országát – Isten kegyelmének életadó és átformáló erejét. Ahogyan az élesztő áthatja a tészta minden részét, amelybe belegyúrnák, úgy a Jézus szavai is, amelyek különös hatalommal bírnak, áthatják annak életét, aki elfogadja őket. Ahogy az egyik ismert lelki író is megjegyezte: „Senki sem olyan gonosz, senki sem süllyedt olyan mélyre, hogy ez az erő ne tudna reá hatni. A Szentlélek mindazokba, akik hallgatnak reá, új életelvet plántál, és Isten képmása kirajzolódik az

emberben. (...) A kovászt is, ami teljesen kívülről való, bele kell tenni a lisztbe, mert a kívánt változás csak így jön létre. (...) A világ semmilyen kultúrája vagy iskolája nem képes a bűnbe süllyedt embert a menny polgárává formálni. A megújító erő Istentől származik. A változást csak a Szentlélek hozhatja létre.” (EGW: COL, 96)

Jézus e témával kapcsolatban kijelentette: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. ... Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.” (Ján 3, 3., 4.)

Ha itt elhanyagoljuk, hogy Jézus a víz általi keresztelést is megemlíti, láthatjuk, hogy főként a Lélek általi keresztséget hangsúlyozza, vagyis az újjászületést. Beszélgetőtársa, Nikodémus ebben az esetben azt gondolta, hogy mivel igaz vallás keretében született, ő már Isten országának a polgára. Még manapság is sokan meglepednek azzal, hogy ebben vagy abban a vallásban születtek. Jézus azonban úgy hangsúlyozza az élet megváltozásának szükségességét, mint az Isten országába való belépés feltételét. Azoknak, akik újjászülettek, a mennyei Atya jelenti a szülőt, és jellemükben hasonlóak hozzá. A mennyei „kovász”, azaz a Szentlélek hatalmának segítségével legyőzik hiányosságaikat, gyengeségeiket és bűneiket.

Ha azok, akik keresztyéneknek tartják magukat, szigorú, hirtelen és türelmetlen szavakat mondnak; ha csak önmagukra és saját elégedettségükre gondolnak; ha ugyanolyan beképzelték és változatlan jelleműek, mint azok, akik azt mondják, hogy nem hisznek Istenben, akkor ez egyértelmű jele annak, hogy a bibliai igazság kovásza még nincs a szívükben.

A lisztben lévő élesztő láthatatlannak tűnik, amíg át nem hatja és meg nem változtatja az egész tésztát. Tehát Isten kovásza is csendben és folyamatosan dolgozik, amíg meg nem változtatja a lelket. A Biblia a jellemformálás hatékony eszköze. Jézus így imádkozott a tanítványaiért: „Szenteld meg őket a te igazsággoddal: A te igéd igazság”. Ha a Bibliát, Isten Szavát tanulmányozzuk és a szerint élünk, hatással lesz az életünkre, és legyőz minden nem kívánatos jellemvonást.

Ezen kívül, ha az igazság kovásza bennünk van, jó hatással lesz ránk és a társadalmi kapcsolatainkra. A családjunkban is észlelhető lesz a kölcsönös szeretet, megértés és megbocsátás lelke. Teljes szívvel a jó kapcsolatok ápolása mellett leszünk a szomszédságban, a munkahelyen

és a rokonokkal. Kedvesek, megértőek és figyelmesek leszünk. És mindenekfelett az oly nagyon óhajtott békesség fogja eltölteni a szívünk.

Amit csak áthat az isteni szeretet kovásza, ott elkezdődik az átformálás munkája. Átformálja az embereket egyénenként, meg a családokat és az egész társadalmat is. Ezt tette Isten Szava hajdanában, és ma is ezt teszi. Ahogy akkoriban megszabadította az embereket a rossz szokásaik és szenvedélyeik alól; ahogy akkoriban terjesztette a testvériség és a szeretet lelkületét; ahogy valaha ösztönözte az embereket a jó cselekvésére – az evangélium kovásza napjainkban is elvégzi ugyanezt a munkát. Az egyik író ezt jegyezte fel az első századi keresztényekről: „Ez az újonnan megtért keresztények új nemzedéke, akik habár testben, ám nem test szerint élnek; akik habár a Földön laknak, mégis a menny polgárai; akik szegények, de másokat gazdagítanak”. Ezt a változást az evangélium hozta létre azoknál, akik elfogadták. Jézus életformáló hatalmát szemlélve, Pál apostol felkiált: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek” (Róm 1,16). Ahogy ez igaz volt minden hajdani jézuskövetőt illetően, ez ma is ugyanúgy érvényes. Elhanyagolhatjuk-e a mennynek ezt a drága ajándékát?

Mirko Golubić

2019. november 9.

6. ÍGY IS IMÁDKOZHATSZ...

Az ima a keresztény élet elválaszthatatlan és fontos része. Különbösen akkor, ha gondolataink szabadon kifejezik szükségleteinket Isten előtt. Az ima és az Isten hatalma, kombinálva, változást hozhat a legnehezebb körülmények között is. És mégis, sokan panaszkodnak, hogy elvesznek a gondolataikban, amikor imádkozni kezdenek. A rokonok, barátok sokasága miatt, akikért imádkozni kell, az emberek egyszerűen belevesznek az imádkozásba. Ha nekünk is hasonló gondjaink vannak, néhány gyakorlati útmutató segít, hogy imáink továbbra is aktívak maradjanak.

Kezdjük az imalistával. Sokan tartják magukat a dolgok vagy emberek listájához, amelyekért, vagy akikért imádkozni akarnak. Sokan aztán azt is megjelölik rajta, hogy mely imákra válaszolt már Isten, sőt,

olykor még az imaválasz időpontját és módját is mellé írják. Ez a módszer jócskán erősítheti a hitünket, amikor Isten konkrét tetteit látjuk magunk előtt.

Használjunk naplót vagy más adatforrást. Napjainkban sokan használnak valamiféle kalendáriumot, amelybe bejegyzik a naponkénti fontos időpontokat, mint például az üléseket, az orvosi vizsgákat vagy egyéb eseményeket. Egyik ügyvéd barátom azt mondja, hogy mindig imádkozik az aznapra bejegyzett eseményekért és emberekért. A napi lista magában foglalja az ügyfeleit, a családját, a megbeszéléseit, sőt, még a gyülekezetét is.

Egy másik úr minden héten hazavisz egy gyülekezeti hírlevelet, amelyben benne van azoknak a személyeknek a listája, akiknek imára van szükségük: a betegek, a rabok, a vizsgára készülő diákok, a munkanélküliek. Ezt a hírlevelet minden reggel maga elé teszi és imádkozik azokért, akik a listán vannak.

Ötujjas imarend. William Barclay, ismert lelki író, egy ápolónő esetéről írt, aki a kezujjait használta imaemlékeztetőként. „Minden ujj képviselt valakit. A hüvelykujja amely, a legközelebb állt hozzá, emlékeztette őt, hogy imádkozzon azokért, akikkel a legközelebbi kapcsolatban áll. A mutatóujj általában mások elítélését jelenti, mert ezzel leginkább azokra mutatunk, akikkel nem vagyunk jó kapcsolatban. Jézus azt parancsolta: Szeressétek ellenségiteket és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket. Ezért a mutatóujja emlékeztette őt, hogy imádkozzék az életében jelenlevő, minden kellemetlen emberért. A középső ujj a leghosszabb, és ott volt, hogy emlékeztesse őt, imádkozzon mindazokért, akik magas pozíciót töltenek be és felelősségteljes munkát végeznek. A gyűrűs ujj a leggyengébb, ezt a zongoristák is jól tudják, ezért az a gyengékre, rászorulókra és betegekre emlékeztette, hogy értük is imádkozzon. A kisujja volt a legkevésbé fontos ennek a nővérnek, ezért ez emlékeztette őt önmagára”.

Ám e gyors életritmus közepette gyakran nehezebb időt találni az imára, mint emlékezni arra, hogy kiért kellene imádkoznunk. Íme, néhány javaslat arra vonatkozólag, hogyan imádkozhatunk naponta úgy, hogy az ne zavarja a túlszűfolt teendők jegyét.

Ima a szünetben. Ügyvéd barátom, akiről már beszéltem nektek, a szünetekben szokott imádkozni. „Három évvel ezelőtt”, mesélte nekem egyszer, „rájöttem, hogy az ügyvédi tevékenységem egyre jobban leköt,

ezért egyre kevesebb a szabadidőm. A napi fohászról nem akarok lemondani, azért döntöttem úgy, hogy a szünetekben fogok imádkozni.”

Próbáld ki a munkásimát. Sokan keményen dolgoznak, s alig van szabadidejük. Ők munka közben szoktak imádkozni. Már Pál apostol is ajánlotta ezt a hozzáállást. „Szüntelen imádkozzatok!”, javasolta. S ez még ma is működik. Van idő, amikor fizikailag sokan nagyon elfoglaltak vagyunk, de elménk szabad. Tudok például olyan embert, aki fűkaszálás közben imádkozik. Tudok egy asszonyról is, aki a házimunka végzése közben szokott imádkozni.

Használjuk ki a „köztes időt”. Egy háromgyermekes édesanya, aki egy nagyvállalat közönségkapcsolati vezetője, azt mondja: „A zsúfolt napirend miatt szinte feladtam az imáimat. Aztán elkezdtem munkába menet és jövet imádkozni. Úgy találtam, ez ideális idő a fohászkozódásra és a gondolkodásra. Nincsenek megszakítások – nem zavarunk a gyerekek, nincs telefon. Reggel, amikor munkába megyek, ezt az időt imádkozásra használom. Délután, hazafelé, előadásokat vagy lelki zenét hallgatok”.

Imádkozzatok sorbaállítás közben. A *várni* szót gyakran megtaláljuk a Bibliában. A Zsoltár 37,7-ben olvassuk: „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt”. Várhatunk az Úrra még akkor is, amikor sorban állunk olyan helyeken, mint például az élelmiszerbolt vagy a posta. Egy alkalommal hosszú és lassú sorban találtam magam egy banknál. Eleinte nagyon türelmetlen voltam. Aztán úgy döntöttem, hogy imádkozom azokért az emberekért, akikről tudtam, hogy komoly szükségük van. Nem sokkal ezelőtt az egyik asztalnál egy kisírt szemű, fájdalomtól meggyötört asszonyra lettem figyelmes. Kiléptem a soromból és odamentem hozzá. Megkérdeztem, hogy segíthetek-e neki valamiben? Azt mondta, hogy ez a nap volt a fia halálának első évfordulója, aki leukémiában halt meg.

Néhány perccig csendben hallgattam őt. Amikor befejezte, nagyon megköszönte nekem, hogy hagytam, hogy megossza velem a bánatát, és hozzátette, hogy most már sokkal jobban érzi magát. Amint sorban állva vártam az Urat, az Úr megszólított és odaküldött valakihez, akinek szüksége volt rám.

Ezekkel a javaslatokkal még korántsem merítettük ki a témát. Talán némely javaslatok tetszenek nektek, más javaslatok nem felelnek meg a körülményeiteknek. De ha egy kicsit is odafigyelünk, mindig képesek

leszünk szem előtt tartani azokat, akikért imádkozni akarunk. Életünk pedig imaéletté válik. Miért ne fognánk hozzá már ma?

Victor Parachin

2019. november 16.

7. AZ ÉLET ÉRTELME

Az egyik tisztviselő, észre sem véve a filozófus rossz hangulatát, megkérdezte Schopenhauert, hogy ki ő? „Isten tudja...”, válaszolta a filozófus. Schopenhauer válaszát a korunk történészei bizonyára nagyon jól megértik, hisz ők maguk is a mai férfiakat és nőket „elidegenedett”, „nyugtalan” és „szétszórt” embereknek, azaz „ kozmikus árváknak” nevezik.

Van-e az életnek értelme? „Az értelmetlenség érzete már annyira elhatalmasodott, hogy akár tömegneurózisnak is nevezhetnénk”, írta Viktor Frankl. Frankl a náci koncentrációs táborban való raboskodása során arra a következtetésre jutott, hogy aki tudja, „miért él”, képes megbirkózni minden olyan problémával, amely felteszi a kérdést: „hogyan kell élni”. Mindenki, akit tudja, hogy az életnek van értelme és jelentősége, minden nehézséggel megküzd, míg azt, aki ezt nem tudja, gyorsan elnyeli a kétségbeesés élő homokja.

Mi az ember sorsa a Földön? Itt vagyunk valameddig, hogy gyűjtünk bizonyos mennyiségű anyagi javakat, fejlesszük tudásunkat, szerezzünk tekintélyt, amely aztán mind összedől, mint a gyermekek homokvára, amelyet már a következő dagály ledönt? Éppen azért, mert semmi sem abszolút biztos, szükségünk van a hitre és a reménységre. „Mert most tükör által homályosan látunk... most rész szerint van bennem az ismeret... most azért megmarad a hit, remény, szeretet” (1Kor 13,12-13). A választás tehát a hit és a kétségbeesés között van.

És mit kell hinni ebben a szélsőségesen bizonytalan időben, amikor minden oly gyorsan elmúlik az életben, mintha víz söpörte volna el, s amikor különféle „igazságok” jönnek divatba és mennek ki divatból? Korunk már belefáradt a kimondhatatlan borzalmakba. Az utóbbi 50 évben emberek millióit ölték meg. A világot elárasztotta a harag, a gyűlölet és a félelem árapálya. A televíziós képernyők tele vannak fegyveres leszámolásokkal, lerombolt épületekkel és az elsősegély-járművek ro-

hangálásával. Az úgynevezett harmadik világból folyamatosan érkeznek az éhező gyermekekről szóló jelenetek, akiknek sürgősen segítségre van szükségük. Csak Isten adhatja értelmet. De sokan felvetik a kérdést: „Hol van az Isten?”, miközben úgy érzik, mintha elrejtőzött volna.

Martin Luthernek a furcsa kifejezése: a „rejtőzködő és megfeszített Isten”, segít megtalálni a választ erre a kérdésre. Csakis ott találhatjuk meg Istent, ahol úgy döntött, hogy kinyilatkoztatja magát az embereknek – a golgotai kereszten. A hitnek ott kell elkezdődnie, ahol az ateisták szerint a hit véget ér. A legsúlyosabb élethelyzetükben, Krisztus tanítványai eltávolodtak a kereszttől. Nem várták, hogy Uruk majd meghal. Azt hitték, hogy Isten majd erőszak alkalmazásával fogja megmenteni őket. De csak a Golgotát körülvevő sötétséget látták. Csak a szörnyű felkiáltást hallották: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” Fájdalomtól lesújtottan panaszkodtak: „Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt” (Lukács 24,21). És számukra, ahogy ma is, Isten tehetetlennek és nem létezőnek látszott.

Majd eljött a feltámadás napja, amikor Jézus életre kelt és kijött a sírból. Most, amikor a feltámadás fényében a kereszt rejtélyét vizsgálták, a tanítványok elkezdték megérteni áldozatának jelentését. Megértették, hogy a szomorúság, a szenvedés és a kétségbeesés örömmé, reménnyé és új életté válhat. Felismerték a tényt, hogy a Golgotát körülvevő, sűrű sötétségben, habár rejtőzködve, de az Atya Isten a Fiával volt.

Az Ige szerint a halála révén Jézus „engesztelő áldozat a mi vétkeinkért” (1János 2,2). A kereszt lett a szószék, ahonnan Krisztus az Isten visszafoghatatlan szeretetének az örömezenetét hirdeti. A Golgota értelmet és jelentőséget adott az életnek. A keresztnek köszönhetően megtudhatjuk, kik vagyunk, miért vagyunk itt, és merre tart az életünk útja. A gonosz legyőzött, így jobb életben reménykedhetünk. Jézus a világ utolsó napjainak egyik legfontosabb jeleként említette, hogy az evangéliumot az egész világon hirdetni fogják, „bizonyosságul minden népnek” (Mát 24,14). Ez nagyon hasonlít a mi időnkre. Szinte már nincs oly nép és nyelv, amelynek nem hirdetjük Jézus értünk meghozott áldozatát. Akkor tehát mi maradt még hátra? Jézus azt mondta, hogy ezt követően fog visszatérni.

Az életteher is könnyebb, ha elhozzuk Jézus keresztségéhez. Azt mondja nekünk, hogy bármilyen nyomorult, reménytelen vagy kétségbeesett helyzetben vagyunk is, Isten velünk van. Nem csak fényben,

dicsőségben és örömben, hanem sötétségben, bánatban, fájdalomban és kétségbeesésben is számíthatunk rá. Jézus megígérte, hogy mindig velünk lesz. „Nem jó azt képzelni, hogy nincs sötétség”, mondja az egyik szerző: „A borzadály, a fájdalom és a frusztráció időnként elsötétíti mindenki égboltját. Ezután azonban Isten egész családjá egy áldott reggelt remélhet.”

Amennyiben eddig nem láttuk, most alkalmunk van megismerni a rejtőzködő, kereszten függő Istent, azt, aki az emberek iránti együttérzésében és az emberekért meghozott áldozatában nyilatkoztatta ki magát a legjobban. Akkor maradhat-e egyetlen helyzet is reménytelen? Mindamellett, amit Jézus véghezvitt a kereszten, lehet-e életünk értelmetlen? Talán ha hátat fordítunk a szeretet Istenének. Ő azonban megígérte, hogy mindig velünk lesz.

Russell Argent

2019. november 23.

8. HÁLÁDATOS LELKÜLET

Egyes országokban létezik egy úgynevezett hálaadásnap. A filmek ezt a napot úgy mutatják be, mint a család összekapcsolódásának és megbékélésének különleges idejét. De vajon tényleg meg kell várnunk egy évente ezt az egy napot ahhoz, hogy hálásak legyünk és megköszönjük, amink van, és amik vagyunk?

Akárkinek mondunk is köszönetet, mindenképp szem előtt kell tartanunk, hogy a hála mélyebb gyökere abban rejlik, Aki mindent lát, mindent tud, és mindenütt jelen van. Mindenben, amin keresztül esik egy ember, a Teremtője is keresztülmegy. Nem sokan tudják, mit is kell megköszönniük. Nem látnak sokat, hacsak az a valami nem különleges és nagy. Íme, néhány javaslat, amelyekért naponta hálásak lehetünk, magánszemélyekként és gyülekezetként.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Hálát adunk a gyermekeinkért. A gyermekségük ártatlanságáért és tisztaságáért. Azokért a gyermekeikért, amikor a szájukban nem találhatik hamisság, sem a szíveikben harag. Hálát adunk azért a gyermekkori éveikért, amikor az emberek iránti bizalmuk még a legerősebb.

Hálásak vagyunk gyengéd érintéseikért, őszinte öleléseikért és korlátlan szeretetükért. Köszönjük Neked a gyermekeink szeme ragyogását ébredéskor és arcuk nyugodt kifejezését, amikor aludni térnek.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Köszönjük az életteli fiataljainkat. Azt az időt, amikor a legjobban tanulnak. Amikor egyértelműen különbséget tudnak tenni az igazság és a hazugság között. Amikor mind az öröm, mind a bánat feltárul előttük. Az érlelődés és a felelősségvállalás idejét. Azt az időt, amikor a jövő felé fordulva életcélokat tűznek ki. Köszönjük az ifúságot, mint jövőbe nyíló ajtót.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Köszönjük Neked a házasságot és azokat, akik házasságban vannak. Az időt, amikor megosztjuk az érettkor örömeit az élettársunkkal és az utódainkkal. Azt az időt, amikor a szeretet és a bölcsesség útjára tanítjuk a gyermekeinket; amikor megtanítjuk őket, hogy higgyenek Te benned. Azt az időt, amikor becsületes munkában izzadva szorgalmunkért fizetést kapunk. Azt az időt, amikor megosztjuk anyagi és lelki javainkat az embertársainkkal. Köszönjük mindezeket a lehetőségeket, és hogy szolgálhatunk neked és másoknak.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Köszönjük az öregség bölcsességét. Köszönet az összes hozzájárulásért, amelyet e korban adhatunk. Hálát adunk mindenért, amit hátra hagyhatunk. Köszönjük, hogy kinyitottad a szemünket Jézus Krisztus meglátására, elfogadására és követésére. Örömmel látjuk, ahogy gyermekeink és unokáink az emberi társadalom becsületes tagjaivá válnak. Köszönjük az élet csodálatos ajándékát.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Köszönjük az erőt, az egészséget és magát az életet. Időnként elhanyagoltuk az áldásaidat. Ezért bocsánatot kérünk. Mégis, minden gondatlanságunk ellenére, élvezhettük az élet előnyeit.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Köszönjük a vadvirágokat, a vadállatokat, a csodás erdőket, a tengert és a termőföldeket. A természet révén jobban látjuk, mennyire

hatalmas és jó vagy. A természet révén megtapasztalhatjuk jelenléted közelségét. Köszönjük a szereteted és a gondviselésed.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Köszönjük a munkánkat és a munkahelyünket. Hálát adunk országunkért, még ha sok hiányossága van is. Köszönjük a szabadságot. Sok ember él még a világon, akik nem részesültek abban az előnyben, hogy maguk választhatják meg az életútjukat. Országuk kegyetlen vezetősége hoz helyettük döntéseket. Ezért hálásak vagyunk neked a szabadságunkért, amelyet élvezhetünk.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Hálát adunk a szegényekért és tehetetlenekért. Nyugtalanít és meg lehet minket az ő helyzetük, de köszönjük az előnyt, hogy kifejezhetjük részvétünket és megtalálhatjuk a rászorulókat támogatásának módját. Köszönjük az anyagi javakat, amelyeket a kezünkbe adtál, és amelyekkel enyhíteni tudjuk az emberek hiányát.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Hálát adunk neked a mulasztásainkért és a gondjainkért. Olykor nem is értjük azt, ami velünk történik, se azt, amit másoknak kell elsz szenvedniük. A nehézségeink által valószínűleg megtanuljuk az emberek iránti mélyebb együttérzést, nagyobb szeretetet és jobb megértést. Talán azért, mert mi is tudjuk, mi a szenvedés, megtanulunk megbocsátani és türelmesebbek leszünk.

Neked, óh, Isten, adunk most hálát

Hálát adunk Neked most a legnagyobb elképzelhető ajándékért – az Isten Fiáért, aki értünk Ember fiává vált. Jézus nélkül minden hálánk üresen csengne. Nélküle reményünk se lenne, se örömünk, se jövőnk. A Jézus Krisztusban adott ajándékodért örökké hálásak vagyunk Neked.

Ámen.

előkészítette: Ž.B.

2019. november 30.

9. NYISS AJTÓT A GYŐZELEM FELÉ

Mialatt az Ige szavait olvassuk a szobánk csendjében vagy hallgatjuk a szószelekről, gyakran megtörténik, hogy elmulasztunk odafigyelni még, más bibliai értékekre. Vizsgáljuk meg a János evangéliuma 11. fejezetének szövegét, amely Jézus barátjának, Lázárnak a feltámasztásáról szól. Általában nem figyelünk fel olyan egyszerű üzenetekre, mint amely az 5. versben található: „Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt”.

Frissítsük Isten megértését a szöveg rövid átgondolásával. Amikor mindhárom családtag kinyitotta az ajtót, és melegen befogadta Jézust szerény otthonába, Bethániában, jelentős esemény történt. Jelenléte mindent megváltoztatott azokon a falakon belül. Próbáljuk megfogni az ebben a feljegyzésben szereplő örök üzeneteket. Az első résszel kezdjük:

„Szereti vala pedig Jézus Márthát...”

Márta ügyes háziasszony és szakácsnő volt. Bethániában mindenki tudott Márta tiszta otthonáról és páratlan leveséről. Márta udvarias, magabiztos, ügyes, odaadó, vendégszerető hölgy volt. Mindig a munkával volt elfoglalva, különösen, amikor egy megbecsült vendég tisztelte meg otthonát a látogatásával. A palesztin vendégszeretet szellemében ragaszkodott hozzá, hogy Jézust különös fogadtatásban részesítsék, táplálják és ellássák mindazzal, amire szüksége van. Jézus azonnal észrevette Márta érdeklődését és szakértelmét. Aki képes volt megérteni az ember legmélyebb lelki igényeit, megdicsérte Mártát a szorgalmáért, kedvességéért és odafigyeléséért. Azonban azt is észrevette nála, hogy Mártának gondja van a prioritásokkal. Márta többet foglalkozott a konyhával, mint a templommal, az étel illatával, mint az áldásokkal. Nagyon fontos lett volna a számára, hogy a lelki előnyöket a világi előnyök elé helyezze.

Életének döntő pillanatai akkor játszódtak le, amikor Jézus Márta aggodalmainak középpontjában találta magát. Kedvelte őt, ezért nem vonta meg tőle a jelenlétét, hanem szelíden így tanácsolta: „Szorgalmas vagy és sokra igyekezel: De egy a szükséges dolog...”, s ezzel közelebb hozta Mártát az élet legfontosabb dolgához – Ő vele lenni. Ő viszont elfogadta Jézust, a mennyei vendégét, amíg a lelkét, amely addig halott

volt a lelki valóság számára, életre keltette az élet Urának hatalma. És azzal a megállapítással, hogy Márta felfedezte Isten szeretetét, folytatjuk a felfedezést a szöveg második részével, amely így szól:

„és annak nőtestvérét...”

Mária. Mária Magdolnáról már sokat hallottunk. A Biblia szerint „nyilvános bűnös” nő volt, a másik helyen meg még azt is írja, hogy megjelent „Mária Magdalénának, akiből hét ördögöt űzött ki”. Máriát, mint a város egyik prostituáltját, talpra állította és megszabadította a bűnös életmódtól. Így történt meg, hogy ő is megnyitotta otthonának ajtaját, és befogadta Jézust magukhoz vendégükként. Ezután a szívét is megnyitotta neki, és a lábánál ülve tanulságokat kapott Jézus szájából. Megszabadította őt a lelkiismeretét sújtó félelmektől és a démonoktól, amelyek birtokolták. Röviden: Jézus szeretetét az asszonyban csodálatos átalakuláshoz vezetett. És ez sem kevesebb, mint ami Martával és Lázárral történt. Így jutottunk el a bibliaszöveg utolsó előtti részéhez:

„...és Lázárt.”

Lázárról nem sokat tudunk, csak azt, hogy Márta és Mária testvére volt. E család kevésbé ismert tagja is megnyitotta tehát otthonát Jézus előtt. Tanításunk szempontjából fontos emlékezni arra, hogy Lázár volt az, aki miatt Jézus a legnagyobb csodát tette. A fizikai halál és a pusztulás nem jelentett akadályt annak, aki az élet erejével rendelkezik. Sem a kőbe vájt sír, sem a szoros göngyöleg az elhunyt testén nem tudta visszatartani Isten életre hívó parancsát. Amikor Jézus kimondta: „Lázár, jöjj ki!”, a halott fül meghallotta az Ő hangját, a nyugvó izmok megremegtek rá, és az újjáéledt ember felkelt a ravatlról, amelyen négy napon át nyugodott. Hasonlóképpen, a legnehezebb életkörülmények is csak gyenge akadályt jelentenek a győztes, mindenható Istennel szemben, aki megígérte, hogy újjáteremt bennünket.

Mária, Márta, Lázár. Három különböző ember, más-más temperamentummal és szükséglettel. De megváltozott életük alátámasztja Jézus kijelentését: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Ján 11,25). Isten ezt egy reményteljes üzenetként kívánja bevésni az agyunkba. Annyira szeret bennünket, hogy mindenkit szeretne feltámasztani. Nem csak a testi halálból. Képes és kész arra, új, lelki életet és vele együtt jó gondolatokat, szándékokat és békességet adjon nekünk. Csak vendégszeretet kell hozzá, és a mi vendégfogadásunk,

melynek alkalmával ajtót nyitunk Neki. Halld a hívását: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő én velem” (Jel 3,20). S ezzel nem csak beengedést kér, hanem maradását és a vendéglátónak adott jutalmi ígérését is tartalmazza: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem” (Jel 3,21).

Isten, a bűnt legyőző embereknek, valóságos garanciát kínál. A képlet egyszerű: megnyitjuk elménk ajtaját és az Ige tanulmányozása, elmélkedés és más lelki tevékenység révén befogadjuk Jézust, aki minket az Ő jelenlétének és átformáló befolyásának köszönhetően megtisztít a szerzett és örökölt gyengeségeinktől. Felállítja az új prioritásainkat. Mennyei viselkedésmódra tanít bennünket és meggyőz bennünket arról, hogy mi is le fogjuk győzni a halált.

Az örömmüzenet, amely Márta figyelmét a konyhai eszközökről az új élet jövőképre irányította; a kéz, amely felemelte a síró Máriát, és az az erő, amely Lázárt a halálból előhívta, még ma is él. Miért ne mernénk kérni a rendelkezésünkre álló áldásokat; annyi kell csak hozzá, hogy eltávolítsuk az útból a halott akaratunkat és a negatív vágyainkat? Izgalmas dolgok fognak történni az életünkben, amikor Isten előtt kitárjuk szívünk ajtaját és megengedjük neki, hogy a feltámasztásunkat végrehajtsa. Ez egy igazi győzelem lesz.

Veronica Morrish

2019. december 7.

10. AZ UTOLSÓ NAPLEMENTE

Piros, narancssárga, sárga... csillogó szivárványszínek tarkítják az égboltot, a lángoló narancssárgától a helyenként szinte sötétlila árnyalatáig. A felhők is beszíneződtek. Bolyhos alakjuk még jobban hozzájárul a lángoló ég képéhez. Naplemente. Ez a jelenet már annyiszor volt egy-egy történet zárójelenetének a része, hogy már sablonossá vált: A fáradt hős a lenyugvó nap irányában lovagol; idős bácsi ül a tengerparton, a lenyugvó nap pedig életének lassú lezáródását jelképezi; két szerelmes a hajó korlátja mellett áll, mialatt a lenyugvó Napon kirajzolódik az árnyékuk – ismét lezárult egy nyári románc.

Naplementével valahogy magával ragad minket az elmúlás érzete. Ilyenkor a napi eseményekről is el szoktunk gondolkodni. Miközben a Nap lassan lecsúszik a horizonton, felvetjük a kérdést, hogy mi hol állunk? Még egy nap eltelt, s mi meddig jutottunk? Mert naplementével valahogy minden a vége felé halad. Befejezzük a vacsorát, befejezzük az utazást, befejezzük a munkát. De mi van a Földdel, ezzel az otthonunknak nevezett bolygóval? Vajon a számára is lemegy a Nap?

Igen, mondják a tudósok, tíz milliárd év múlva a Napunk vörös óriássá növekszik és el fogja nyelni a bolygónkat. Szerintük az lesz a számára az utolsó naplemente.

Igen, mondják a különböző kortárs próféták, *de* jóval korábban. Előrejelzéseik a növekvő szennyezés, a népesség növekedése és a fegyverek előállítására felé mutatnak. Alig van valaki, aki *nem*-et mond. Leginkább a világvég variációiról szól, és amikor mindent meghallgatunk, legszívesebben nem gondolkodnánk többé rajta. De ha végül is mindennek a végére kellene gondolkodnunk, akkor milyen véget választanánk? Lassú halál a szennyezés miatt, vagy egy nagy robbanás miatti pusztulást? Vagy talán van egy harmadik, jobb alternatíva? *Igen*, még jobb, mint ezt a helyzetet ma folytatni. Talán meglepődtek e hír hallatán. Ez valójában egy régi új hír – amely már úgy 2000 éves – de még sokan nem hallották. Érdekes elgondolkodni azon, hogy mennyire is ismerjük Jézus Krisztus jellemét.

Tegyük fel, hogy egy érdekes történetet beszéltek. Milyen hatás tudna gyakorolni a történeteket, amennyiben a poénját elhallgatnátok? Vagy ha valakinek a fudbalmérkőzésről beszélnétek, de az eredményt nem akarnátok közölni vele? Vagy ha a Piroska és a farkas történetét abbahagynátok ott, hogy a farkas elnyelte a nagyanyát és a kislányt? Pedig sokan éppen ezt teszik a Jézusról szóló történettel. Egyszerűen nem mondják el a végét. De milyen vége van ennek a történetnek? Jézus mondta: „Íme, *eljövök*”. Aki eljött közénk, aki születését megünnepeljük, akit keresztre feszítettek, és akinek a feltámadásáról mindig megemlékezünk, *ismét eljön*.

Ez annak az ünnepélyes eseménynek az ígérete, amellyel befejezi az önmagáról és az emberiség megszabadításának a tervéről szóló történetet. „Mikor pedig eljön az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe” (Mát 25,31). A hallgatói nyilvánvalóan hittek Neki, mivel ezt

mondták: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik“ (2Pét 3,13). Mit jelent ez?

Ez azt jelenti, hogy nem kellene félnünk az ilyen-olyan önmegsemmisítési jóslatoktól. Az utolsó Naplement nem a Nap felrobbanása miatt fog eljönni, se nem a nukleáris robbanás fogja kiváltani. A Földnek nem ember fog véget vetni, se nem valamilyen természetes katasztrófa. A Földnek Isten vet véget.

Lehet, hogy ez ijesztő a számunkra. Sokak számára már a világ végének a gondolata is olyan, mint egy rémálom. De ez a bibliai bemutatás másfajta. A Biblia nem a negatívumot, a pusztulást hangsúlyozza, hanem a pozitívumot, a Jézus visszatérésébe vetett reményt. Akik elutasítják Istent és az Ő szeretetét, mindenképpen kellemetlen végre számíthatnak. Amikor Jézus a tanítványainak a Földre való visszatéréséről beszélt, nem ijesztgetni akarta őket. Bátorítani igyekezett őket. Jézus visszatérésének a hírének nekünk is örömezenként kellene fogadnunk. Ő barátunkként fog visszajönni. És senkinek se kell félnie a barátjától.

És miért jön vissza Jézus? Válasza az isteni-emberi kapcsolatok egész jelenetének legszebb dekorációja: „ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Ján 14,3). Ez a remény égett azok szívében, akik találkoztak Vele és hittek Neki. Pál apostol ezt a következő szavakkal szemléltette. „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak, először, akik Krisztusban haltak meg; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe, a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thess 4,16-17).

Ha elfogadjátok, hogy Jézus megszületett, élt, meghalt és feltámadt a sírból, akkor a visszatérésének ígéretét sem szabad megkerülnötök.

Jézus ismét eljön. Eljön, hogy végezzen a bűnnel, és új életet adjon minden Őt szeretőnek az Ő felújított országában. Ez a történet tehát – az Ő egész műve - hiányos lenne a visszatérése nélkül. És mikor fog ez megtörténni? Maga Jézus azt mondta, hogy senki sem tudja, kivéve az Atya. De megparancsolta a barátainak, hogy kísérik figyelemmel azokat a jeleket, amelyek az esemény közelségét fogják hirdetni. Azt mondta: „Bizony hamar eljövök” A barátai így válaszolnak: „Ámen, bizony jövel Uram Jézus!”. A világ alkonyatakor felkel az Igazságosság napja. A gonosz éjszaka sötétjében felragyog a Megváltó Jézus Krisztus

alakja. Az emberi kétségbeesés napjának lenyugvásával felragyog majd Isten eljövételének dicső hajnala.

Jonathan Gallagher

2019. december 14.

11. IGAZI GYÜMÖLCSÖK

Az egyik tartományi városban alkalmanként mezőgazdasági vásárra került sor. A vásár részeként verseny volt az almatermelők számára. Minden alkalommal több bírót választanak ki, hogy kiértékeljék az almát, és értékes díjakat ítéljenek meg a legszebb gyümölcsökért. Tehát ebben az említett szezonban is hirdetést küldtek mindenkinek, aki a környéken lakott, hogy értesüljön a versenyről.

Néhányukat egyáltalán nem érdekelt az almaverseny. Az értesítést eldobták, és el is felejtették a versenyt. Egyesek azonban eltervezték, hogy valamilyen almát ők is kivisznek és megpróbálják megszerezni a díjat. A nem almatermelők is szerettek volna valamivel benyomást kelteni, és esetleg megszerezni a jutalmat. S. úr asztalos volt. Fogott egy darab fenőt, és almát faragott belőle. Jó alakú volt, és amikor befestette, úgy nézett ki, mint az igazi.

R. asszony bement gyapjúért a városba. Ő gyapjúból kötött almát. Amikor elkészítette, valóban olyan volt, mint egy igazi alma, de a szomszédok mégis egyetértettek abban, hogy ez csak jelképezi az almát.

Egyes kézművesek az almájukat műanyagból öntötték ki, mások kőből faragtak, ismét mások ruhaanyagból varrták meg; voltak, akik gyurmát használtak, vagy kerámiából, üvegből formáltak almát. Csak néhányan szedték az almájukat a fáról. Valódi gyümölcsöt akartak bemutatni.

A vásár napján a legtöbb alma kívülről nagyon szépnek tűnt. És akkor jött a versenynek az a része, amikor meg kellett határozni, mennyire egészségesek belülről. A bírók fogtak egy kést és kettévágták az almákat. Természetesen sejtiek már, hogy minden utáztatot kizárták a versenyből.

Fel tudátok sorolni az ismerősöket, akik azt mondják, hogy ők keresztények? Sokan vannak, és sok idő kellene hozzá, ugyebár? És fel tudátok-e sorolni köztük azokat, akik keresztényi életmóddal élnek? Ha nem tudjuk ki az igazi keresztény, akkor a Biblia segítségét kérjük hozzá. Jézus hasznos tanácsot adott nekünk, amelyet Máté evangé-

liumában találunk: „Az ő gyümölcsseikről ismeritek meg”. Jézusnak a Szentírásban feljegyzett szavai mindig fontosak, amikor azonban valamit ismételtelen elmond, akkor az nagyon fontos. Jézus kétszer mondta, hogy Isten emberét az ő gyümölcsseiről fogjuk felismerni. És ez egy abszolút kritérium.

Most nézzük meg, hogy milyen gyümölcsökkel vagy termésekkel kell rendelkeznie egy igazi kereszténynek. A Biblia azt mondja, hogy bárki, aki Krisztust követi, a Szentlélek segítségével is részesül. Pál apostol, a Galatabeliekhez írt levelében, Isten Lelkének gyümölcsét fedi fel az emberekben. Ezek a „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség”.

Ez egy érdekes téma, figyelembe véve, hogy körülöttünk sokan hajlamosak kereszténynek hívni magukat, holott nem tesznek semmit, hogy valóban azok legyenek. Sajnálatos az a gondolat is, hogy hány úgynevezett hívő foglalkoztat bíróságokat a bűncselekményeivel, a válási ügyeivel és a különféle egyéb veszekedéseivel. És sajnos hányan vannak olyan hívők, akiknek a bűncselekményekről a bíróságok még nem is tudnak. Isten mindenkinek akar segíteni. Ezért adta a Bibliát, hogy megtanuljuk úgy látni magunkat, ahogy Ő lát minket. Ugyanez a helyzet a gyümölcsökkel. Ha almát akarunk enni, akkor az lenne a legjobb, ha odamennénk az almafához, és leszakítanánk annak gyümölcsét. Ha a keresztény élet gyümölcsait akarjuk hozni, akkor a legjobb, ha igaz keresztényekké válunk. Az almafa almát hoz, mert az almafa jellegű. Tehát a kereszténynek is keresztényjellegű cselekedetekkel kell rendelkeznie, mint amilyen a béke, a szeretet, a türelem, a hit és a többi, nem azért, mert megkeresztelték, hanem azért, mert természeténél fogva keresztény, az Isten Lelke által átalakított ember. Bármely kíséreltet, amely a változást kívülről kezdte, majd befelé haladt, mindig kudarcot vallott. Isten a minden nehézségek középpontjában akarja elkezdenni nálatok az átformálást, méghozzá az elmétekben, és ennek eredményeként fogja szívetekből előhozni a jó gyümölcsöt.

Bárki, aki úgy dönt, hogy megváltoztatja az életét, ezt nagyon könnyen megteheti. Isten a Szentírásban megadta hozzá a két fontos utasítást. Beszél benne önmagáról, rólunk és a jövőnkéről. A Biblia szavai mögött van egy olyan erő, amely az életünket szebbé, sőt, örökkévalóvá teheti. Az ima együtt jár a Bibliával. Imában válaszolunk Istennek arra, amit a Bibliában üzent nekünk. Imában beszélünk neki magunkról, Ő

meghallgat bennünket és lépéseket tesz. Így készíti fel Isten az embereket az Ő országa számára. Az életünk megváltoztatása nélkül nem érdemes felmutatni a keresztelőllevelet. Ismeri a gyümölcsünket. Csak az igazi lesz jogosult az örök jutalomra.

Ž.B.

2019. december 21.

12. EGÉSZSÉGES FINOMSÁGOK

Mártottátok-e már ujjatokat mézbe, óvatosan felemelve és élvezettel nyalogatva ezt az arany színű, ragadós finomságot? Csukott szemmel megnyaltátok a mézbe mártott ujjatokat, miközben a testetek ezt élvezettel regisztrálta. Néha már annyi is elég, hogy csak rá gondolunk valami édességre, s az emésztőmirigyek máris működni kezdenek, nemde? Ha így van, akkor a többséghez tartoztok. Ugyanis, kevés olyan ember van, aki visszautasítja, amikor megkínálják valami édes finomsággal.

De az egészségünk érdekében jó, ha odafigyelünk az édességek fogyasztására. Az orvostudomány arra is figyelmeztet, hogy ami édes, nem mindig egészséges a testünk számára. Kénytelen-kelletlen, ám mégis ügyelünk arra, hogy az ételünkkel ne vigyünk be sok cukrot a szervezetünkbe.

Van azonban olyan édesség is, amely nem árt a szervezetünknek, sőt, nagyon is egészséges hatást gyakorol rá. A Szentírás ezt írja róla: „Lépes méz a kedves beszéd: édes a léleknek és gyógyulás a testnek” (Péld 16,24 – RUF). A legtöbb ember ilyen beszédet szeret hallani. Vagyis mindnyájan szeretjük az édes, kedves szavakat. Mennyire jól esik, amikor ilyen szavakat intéznek hozzánk. Egész lényünket jó érzés tölti el. Az édes, kedves szavak jó ízt, érzést és tetteket váltanak ki. Megfelelő mennyiségben üdítően hatnak ránk. Gondoljunk csak arra, amikor valaki csillogó szemmel azt mondta nekünk: „De jó, hogy lát-lak!”, vagy, „Ma nagyon szorgalmas voltál”. Ezek a szavak nem csak jól hangzanak, hanem testi, szellemi egészségünket szolgálják.

Sokan valódi gyógyítókká válhatnak egyszerűen azért, hogy kedves szavakat mondanak a körülöttük levőknek. Képzeltetek el egy egészséges környezetet, amelyet létrehozhatnátok a munkahelyen, egyszerű bókot küldve kollégáitoknak. Minden új munkanap, teher helyett,

új kihívás és öröm lenne. Vagy talán a család az a hely, ahol szükség van erre a gyógyító ajándékára. A családotban a megbocsátás és a bátorítás szavai előrelépést és egyre jobb kapcsolatokat eredményeznének. A boltban lévő pénztárgép előtt álló tömegben a türelmetek, kedves szavakkal fűszerezve, pozitív hatással lenne az ideges vásárlók és pénztárosok megjegyzéseire. Számptalan olyan helyzet van, amikor néhány „verbális finomság” hatékonyan segíthet az embereknek egészségesebbé és boldogabbá válni. Nagyanyám nagyon bölcs asszony volt. Mindig volt egy zacskó cukorka a zsebében. Ha mi, gyermekek engedetlené váltunk vagy bosszúsak lettünk az unalomtól, benyúlt a zsebébe és mindegyikünknek adott egy-egy cukorkát. Hamarosan megjavult a hangulatunk, és öröm megnevetés töltötte be az egész házat. Ez természetesen nem nevezhető egészséges szokásnak, de eredményes volt.

Mi is lehetünk bölcssek, mint a nagyanyám. Mindig kellene, hogy legyen a tarsolyunkban néhány „verbális cukorkának”. Amikor az emberek elviselhetetlené válnak körülöttetek, vagy éppen depresszívek, kedves szavak megosztásával próbáljatok enyhíteni a helyzetet. Ne legyetek fukarok ezzel a fajta „cukorkával”. Talán a mi kedvünk sem fogja mindig megengedni, de gondoljunk csak az emberiség nagy Orvosának tanácsaira. Ezek isteni szavak: tanács, vigasz és bátorítás szavai. Isten az Igében gyakran ígér és vigasztal. A szándéka, hogy a Szentírás minden ember számára „ízletes” legyen, és minden ember sorsát megédesítse.

Tehát amikor a hangulatunk nem engedi, hogy vidámak legyünk, akkor legyünk legalább bölcssek és vegyünk Isten sok egészséges édesességéből, amelyet bőségesen készített nekünk az Igéje, a Biblia asztalánál. Aztán forduljunk szereteteinkhez, és ne fukarkodjunk a kedvességgel. Ezzel nem kell óvatosan bánnunk. A valós cukorral ellentétben a „verbális édeségek” bőséges fogyasztásában az orvostudomány nem mutatott ki semmilyen káros hatást. Éppen ellenkezőleg, a nagy Orvos emlékeztet bennünket: „Lépes méz a kedves beszéd: édes a léleknek és gyógyulás a testnek” (Példa 16,24 – RUF)

Tor Tjeransen

13. TESTBESZÉD

Ez valóban nagyon furcsa. Kommunikációnknak csupán 10%-a alapul beszéden és meghallgatáson. Üzenetünk maradék 90%-át testmozgással fejezzük ki.

Egy régi mondás így szól: „A cselekedetek hangosabban beszélnek, mint a szavak.” A testtartások, arckifejezések, kézmozdulatok és gesztusok olyan megbízható üzeneteket közvetítenek, hogy a többi beszédnyelv közé sorolhatók. Julius Fast 1970-es bestsellere, a „Testbeszéd”, jócskán magára vonta a nyilvánosság figyelmét, amikor feltárta, mennyire fejlett a testtartások, a grimaszok és az érintések általi kommunikáció. A könyv összefoglalójában ez áll: „A teste egyszerűen nem tud hazudni!” Ez olyan hatalmas dolog, hogy amikor a hallgató olyan szavakat hall, amelyek ellenkeznek a grimasszal vagy a mozdulatokkal, akkor mindig a testbeszédnek fognak hinni!

Van egy történet Sáráról, a rabszolganőről, aki a gazdája haragja elől egy földalatti rejtkehelyen bújt meg. Hónapokig ott tartózkodott, várva, hogy mikor szökhet Északra. Habár a rokonai tudták, hogy hol rejtőzködik, mivel ételt is vittek neki, Sára gyermekeinek sohasem mondták el, hogy hol van az anyjuk. Miért?

A rabszolgák nagyon jól tudták, hogy amikor a szavak hazudnak, a test igazat mond. Feltételezve, hogy a gazda a legjobban a gyerekeket faggatta volna, nem merték elmondani nekik, hogy anyujuk a közelben van, biztonságban. Nem számít, mennyire kitartoan állították volna a kicsik, hogy nem tudják, hol van az édesanyjuk, a grimaszuk és a testhelyzetük elárulta volna, hogy hazudnak.

Tudományos tudományágként a testbeszéd viszonylag új koncepció, de társadalmunk már régóta ismeri ennek a néma kommunikációnak a hatalmát. A lefelé fordított hüvelykujj által adott jel egyértelműen azt mondja „nem”, illetve „vesztett ügy”. A gyermek arcának kissé rémült kifejezése azt közli: „Bűnös vagyok”, hangosabban, mint a vallomása. A mozgás jelentésének értelmezésével foglalkozó szakemberek azt állítják, hogy e testi gesztusok pszichológiájának megértése sok ismeretlen dolgot tár fel. Például a hamis és az őszinte mosoly közötti különbséget az arc mozgásából és a szem körüli, nem pedig a szájkörüli ráncokból lehet kimutatni. A lábak és a karok helyzete az interjú során

a személy óvatosságáról, koncentráltóságáról vagy bizonytalanságáról tanúskodhat. Bizonyos mozgások és testhelyzetek ellenségeskedést, féltelmet jelentenek; mások elfogadást, őszinteséget mutatnak.

A testbeszédnek nemcsak társadalmi, hanem szellemi dimenziói is vannak. Az egyik közismert író írta: „A kétszínűség ugyanolyan hatékonyan olvasható le a szem fényéből, a kézmozdulatokból vagy az arckifejezésből, mint a szavakból”. Kétezer évvel ezelőtt, a történelem legszégeyenteljesebb csütörtök éjszakáján, az első tanítványok egyikének a testbeszéde halálba küldte a világ Megváltóját. Lukács evangéliumának 22. fejezetében olvashatjuk el a történetet: „És mikor még beszélt, íme sokaság jött, melynek az ment előtte, aki Júdásnak neveztetik, egy a tizenkettő közül: és közelgett Jézushoz, hogy őt megcsókolja. Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát?” (47-48 versek).

Később, az éjszakák legsötétebbikén, egy kakas hangja jelezte, hogy Péter harmadszor is megtagadta a Mesterét. És a testbeszéd ismét mély lelki üzenetet tár fel. Péter hármadszori megtagadásának a pillanatában Jézus válla és feje az egyik legmeghatóbb mozdulat a Bibliában. Feljegyezték: „Mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. És hátra fordulván az Úr, tekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról, amint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kimenvén Péter, keservesen sírt.” Megfordult és Péterre nézett – a csendes fájdalom és szótlan szánalom mily egyértelmű és lenyűgöző kombinációja ez egy szeretett tanítvány felé! Olyan világos és erős testbeszéd, amely azonnal mély megtérést eredményezett Péternél.

És a keresztre feszítését is figyeljük meg, melynek alkalmával Jézus teste, minden más gesztusánál ékesszólóbban beszélt Isten irántunk való szeretetéről. Ugyanez a lelki író jegyezte fel: „A drága Isten Fia, az Üdvözítő ott függött a kereszten. Teste bántalmazásoktól vérzett. Kezei, amelyek oly gyakran tárultak szét áldást osztón, fához voltak szegezve. Lábai, amelyek fáradhatatlanul járták a szeretet és az irgalmasság ösvényét, gúzsba voltak kötve. A szeretett fejet töviskorona övezte. A halvány ajkakat eltorzította a fájdalom. És minden, minden, amit az Üdvözítő elszenvedett... te éretted törte meg a halál hatalmát és nyitotta meg újból a paradicsom kapuit.” (EGW: Jézus élete – A Golgota c. fejezetéből).

Teste elárulta, hogy Jézus önként adta oda magát. Egész lénye az ég és a föld között függött, jelképezve az Isten és az ember közötti, széttéphetetlen szeretet-kapcsolatot. A keresztre, mint a bűnösök kivégzésének szégyenteljes eszköze, és Jézus értünk keresztre feszített, haldokló teste - a *szeretet* szó legtisztább kifejezése. Vajon mi értjük-e a *testbeszédet*?

Wilma McClarty

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019
Istentiszteleti használatra